

ΜΑΡΤΥΡΙΑ

κίερα του, πήρε μία πρέζα ταμπάκο και τη ρούφηξε. Έντωμεταξύ είχε διαρκώς καρφωμένο το βλέμμα του πάνω στο γέρο στρατιώτη.
— Έχεις παρασημοφορηθεί στο 'Αούστερλιτς... 'Ονομάζεσαι Μασσόνιερ και σε φωνάζουν Σινφρενιό... 'Εί...
— Μάλιστα, Μεγαλειότητε!

— 'Υστερ' από μία τέτοια μάχη, 'Υστερ' από τόση αγωνία, το μνημονικό του αυτοκράτορος που διατεινότο τόσο τεράστιο, προξενούσε κατάπληξη στον κομητή Ζογκροφ.

— Περίμενε, ξανάπε ο Αυτοκράτορας. Είσαι γενναίος και τίμος. Και γι' αυτό έχεις εξασφαλίσει τη θέση σου στον παράδεισο των ανδρείων. 'Α, θυμήθηκα. Είσαι ο όπλητής του στρατηγού Κορμινώ;

— Μάλιστα Μεγαλειότητε.

— Στρατιωτική ράτσα αυτοί οι Κορμινώ. Παλιά οικογένεια. Και τα τρία αδέρφια υπηρετούν τώρα στο στρατό μου, είναι οι πιο ώραιοι μου ιππείς 'Υστερ' από το Λασσάλ.

— 'Ο Σινφρενιό έτρεμε. 'Ο αυτοκράτορας ανέβαινε τη σκάλα. Στο τέταρτο σκαλοπάτι, ρώτησε:

— Πού είναι ο στρατηγός σου;

— Όλων των παρισταμένων οι καρδιές επάκουσαν τότε.

— Άφρονες τις μπόττες του στο πεδίο της μάχης; Απάντησε ο στρατιώτης ακολουθώντας την παραγγελία του λοχαγού του.

— 'Ο Αυτοκράτορας εξάκολουθούσε ν' ανεβαίνει τις σκάλες.

— Νά του πες...

— 'Ο Ναπολέων είχε τη συνήθεια να χρησιμοποιεί τους παλιούς παρασημοφορημένους στρατιώτες του ως αγγελοφόρους των καλών ειδήσεων.

— Νά του πης, εξακολούθησε, ότι η αυτοκράτειρα εις ανάμνησιν του 'Ευλώ θά βαφτίσθ τὸ κοριτσάκι του.

— 'Ο κόμης άνοιξε μία πόρτα κι' ο Αυτοκράτορας έμπηξε μέσα.

— 'Ο Κορμινώ σκεφτικός, άμήχανος, είχε περνώσει στη θέση του.

— 'Ε λοιπόν, του είπε ο λοχαγός του μόλις έφυγε ο αυτοκράτορας, βλέπεις ότι όλα έγιναν όπως σου είπα.

— Έκτός ενός, έκτός της παραγγελίας του αυτοκράτορος προς το στρατηγό μου.

— Μπά! θά του την πης κι' αυτή όταν ανταμώσετε στον παράδεισο των ανδρείων.

— Μά το κεφάλι του στρατιώτη έσάλευσε.

— Νά, έλεγε, μία διαβλεπόμενη υπόθεση.

— 'Η διαταγή του αυτοκράτορος πρέπει να έκτελεσθ. Λοχαγέ μου, που είναι ο παρτίσιος των ανδρείων.

— Έχει ψηλά. 'Αλλωστε, θά τον δης και συ ό ίδιος, αφού ο αυτοκράτορας σου παραχώρησε θέση σ' αυτόν. Καληνύχτα.

— Όταν έμεινε μόνος ο Σινφρενιό πήρε το πιστόλι του.

— Δεν ήταν ανάγκη νά ρωτήσω αν θά συναντήσω εκεί ψηλά το στρατηγό μου. Θά είναι χωρίς άλλο στην πρώτη θέση του παραδείσου των ανδρείων. Έμπρός, Σινφρενιό, τη διαταγή του αυτοκράτορος!

— 'Ο Σινφρενιό κατέβηκε τις σκάλες και βγήκε έξω στην αυλή. Μία εκπυρσοκρότηση αντίχρησε κι' ένα σώμα κινήθηκε πάνω στο χιόνι. Αυτοκτόνησε!

— 'Ο γέρο στρατιώτης έκτελούσε έτσι τη διαταγή του Αυτοκράτορος και πήγαινε νά πη στο στρατηγό του, εκεί ψηλά, στον παράδεισο των ανδρείων, ότι η Αυτοκράτειρα θά βαφτίσει την κόρη του!

G. d'Esparbes

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

— 'Ω μη φοβάσαι, αγάπη μου, κανείς δεν είναι εδώ, στο σπίτι αυτό που τραγουδεί συχνά η πτωχή μου λύρα, αλλά επειδή ορθάνοιχτη δεν έμεινε ποτέ ως κλεισμένη τη θύρα.

— 'Ακούς τη λύσσα της βροχής, του ανέμου τη βοή, το σπίτι δεν γροειάζεται από τον κρότο εκείνο; Όμως για νά μην έχωμε και φόβο νά καθί τη λάμπα μας τη σβύνω.

— Μά κι' ο λαιμός σου είναι γυμνός, αγάπη μου ξανθή! που νάβρωμε κεντήματα χρυσά νά τὸν σκεπάσουν; — 'Αν δὲς ο παγωμένος σου λαιμός νά ζεσταθῇ, ἀχ ἄφρονε τὰ χέρια μου νά τὸν σφιγχαλιάσουν.

Έρρ. Χαΐνε

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Τοῦ Β. Γουίτλερ]

Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

Σ' ένα μικρό δωμάτιο φτωχικού σπιτιού ξαναβρήκα την αγάπη μου. Την αγαγνώρισα άμέσως, αν και δεν ήταν πειά εκείνη που είχα λατρεύσει. Άρρωστη, ξαπλωμένη σ' ένα έλεεινό κρεβάτι, με τὰ άδυνατισμένα χέρια της έξω από τὰ παλιά σκεπάσματα, με τα άτυνα, και μαλλιά κακοβαμμένα, ήταν πραγματικά άγνωστη. Κι' όμως μου μίλησε ή καρδιά μου. Έκλεισα τὰ μάτια και ή παλιά μου αγάπη παρουσιάστηκε μπρός μου όπως την ήξερα άλλοτε...

Ήταν τότε δική μου, όλη δική μου, ή γλυκειά μου γυναικα... Ήλθε έπειτα εκείνος—ένας παλιός μου φίλος—και μου την έπηρε, μου την έκλεψε. Κι' εγώ έπόνεσα πολύ, έκλαψα, μι την άρπυσα ακόμη!...Και τώρα την ξαναβρίσκω έπειτα από τόσα χρόνια, μά πόσο αλλαγμένη! άγνώριστη!...

Εκείνη δεν με άγνώρισε. Κ' εγώ είχα γεράσει πολύ...

Δεν εινε παράξενο για ένα γιατρό φτωχοσυνοικιών του Λονδίνου νά βρεθῇ μπρός σ' ένα έγκαταλείμμενο πλάσμα. Κανείς δεν ήταν κοντά της. Κάποιος ήλθε και μ' έκάλεσε να πάω νά έπισκεφθώ την άρρωστη κι' έπειτα δεν τον ξαναείδα. Στο μαθημένο μου ενός γιατρού δεν έχρησιζόταν και πολύ για νά έννοήσῃ πως ή άρρωστη δεν είχε και πολύ ζωή. Αυτό όμως δεν με παρέλυσε. Έπρεξε κι' έφερα ό,τι χρειαζόταν, πρό παντός: τροφή και φάρμακα.

Την έπεριποιούμουν χωρίς νά με άναγωνισή. Και δεν ένοιωσε ποτε ούτε όταν είδα τὰ μαξιλάρια και τὰ καθαρά σκεπάσματα που της έφερα από το σπίτι μου, ούτε την θεομιάστρα που έβαλα νά τζεστάνω το παγωμένο της δωμάτιο. Μ' ευχαρίστησε μόνο πάλι και όταν της είπα πως θά διενυκτέρευα κοντά της, ρώτησε έκκληρητη.

Μά, γιατί τόση καλωσύνη!...

Ήξερα πωςδὲν της έμεινε πολύ και νά ζήσῃ, και ήθελα νά την σπρώξω στο στήθος μου στις τελευταίες της στιγμές... 'Ισως νά ξαναβλέπα στα σφονόμμενα μάτια της μία τελευταία λάμψη της παλιάς της αγάπης. Κι' έμεινα κοντά της...

Με της φροντίδες μου ανέλαβε κάποια φειτική ζωηρότητα. Και με τὰ μάτια κλειστά μου μιλούσε... μου έμπιστευόταν της άναμνήσεις της... 'Η ζωή της ή πραγματική της ζωή άρχισε με την αγάπη της για τὸν άλλον. Μου μιλούσε για την ζωή της, για την αγάπη του που τώρα πειά, αλλοίμονο, είχε σβήσει από την έδωξε, αὐτή που τὸν έλάτρευε πάντα...

Άκουα χωρίς νά προσέχω λέξι, με την καρδιά σφιγμένη. Για την άλλη εκείνη αγάπη, την πρώτη, την δική μας, ούτε λόγο δεν έκανε...

Τέλος μου είπε με τη βραχνή, άδωγη, φωνή της:

— Σας ίκετύω, φρέστε τὸν έδω; Πίστη νάρθη για τελευταία φορά...

Και το χέρι της έξητύωσε σπασμοδικά το δικό μου.

Ζητούσε το φίλο της, αυτόν που μου έκλεψε την ευτυχία...

Έβγηνκα από τὸ δωμάτιο, κατέβηκα ν' έστειλα κάποιον νά τὸν φωνάξῃ... Είχαν περάσει πολλά χρόνια που δεν τον είχα δῃ, μὴ γινώριζα πού μπορούσε νά βρεθῇ γιατί ήταν γνωστός. Τὸν έγραφα δυό λόγια ως γιατρός άγνωστος και τὸν παρακαλούσα νάρθη στο προσκέφαλο κάποιου έτοιμοθάνατου που είχε νά του κάνει μία έμυστήρευση... Τὸν ήξευρα καλά. 'Η περιέργειά του θά τὸν ώώθουσε ν' ακολουθήσῃ τοπερωμένον του...

Όταν τέλος επέστρεψε κοντά της, είδα τὸ βλέμμα της νά σφηλώνεται πάνω μου έπιμονα, έξεταστικά.

Με άνεγνώρισε...

— Είσθε... ο άλλος; μ' έρώτησε έξαφνα σιγανά.

Έτρεξα κοντά της, την άγκάλιασα, της έψιθύρισα λόγια άφης και συνγνώμης... Τώρα πειά άρχισε νά μισῇ τὸν άλλον, τὸν δεύτερο. Τὴν είχα συγκαρίσει. Τί ευτυχία! Μου είπε πως θά τὸν έδωχνε και θά τὸν καταρίοταν αν ήχοτε...

Έξαφνα κρότος άμαξιοῦ αντίχρησε στὸν ερμηικό δρόμο, και τίς λίγο βαστικά βήματα στη σκάλα. Εκείνη συγκεντρώνοντας τις τελευταίες της δυνάμεις άνασχημάθηκε άνυπόμονα και τὸ χέρι της απλώθηκε προς την πόρτα...

Αὐτὸς δεν την άνεγνώρισε εὐθύς, προχώρησε διαστακτικά με κάποια έκκληση στα μάτια... Όταν όμως είδε καλά πού ήταν έγινε κατάχαρος. Έγώ πεφίμενα με άγωνία, βουβός θεατής, θά τὸν έδωχνε; 'Αλλοίμονο! Τὴν είδα νά πέφτει έξαφνα με λυγρό στην άγκαλιά του, και νά σωριάζεται με μιάς νεκρή ψιθυρίζοντας:

— 'Αγάπη μου!...

Κ' εγώ, εγώ, έμεινα εκεί στη σκιερή γωνιά μου, βουβός, συντημένος, παντέρημος.....

B. WHISTLER

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. X.

Έκ πρώτης όψεως δίνει την εντύπωση ότι είναι νόστιμη, άλλόταν σὰς μίλησῃ τὸ πρόσωπό της φαντίζεται από μία έκφραση τόσο γρηγορητική που αχμολογεί άμέσως τη συμπάθειά σας και τὸν έμπαφον σας. Εινε μάλλον χαμηλὸύ άναστήματος, άλλα πολύ συμπαθητική ή σιλουέτα της, και κομφοτάτη, άπόδειξε μία αλληγορητική έμφάνισις της με έπισμον ισπανικήν άμφιεσιν, -στύλ- που έπαρτάζε «παγνύ» χρώματος μωβ, με νανίλλια από μαύρη δαντέλα συντηγῇ ή οποία ήτο πράγματι ή έμψύχσις της χάριτος. Ξετρελλανέται για χορό, και όταν αντίληφῃ φυλλοξήρα-όπως λέει-όπο έσπον γροενητικῇ κινήσει, άμέσως διοργανώνει γροενητικῇ προεπειρίδες στήτης. Εινε πολύ ευχάριστη και άγαπητή στους γροενητικούς κύκλους.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τις πλέον ενδιαφέρουσες δεξιότητες ή δοθείσα εις την Γαλλικήν Προσβείαν την παρελθούσαν Πέμπτην προς τιμήν του κ. Τιμώ, της κ. Λαπερσέρ και του κ. Ρισπέν.

— 'Ο Προσβευτής της Γαλλίας κ. ντε Σαμπρέν έδέχετο και έκπεριείτο τους κεκλημένους του, με την χαρακτηρίζουσαν αυτόν ευγένειαν. Μεταξύ τὸν κεκλημένων διακρίναμεν κ. και κ. Σαγιάνας, κ. και Δα 'Αβέρωφ, κ. και κ. Κολομπέ, κ. και κ. Μπρινέ, Δας Κουαζή, χαριτωμένες έμφανίσεις, ή μιά με λευκό, και ή άλλη κόκκινο κρεπ-ντε-σιν, την κ. Λιβιέρατο, κομφοτάτη τουαλέττα, χρώματος βολίν ζωρζέτ, τὸν κ. και την κ. Κασσαβέτη, τὸν κ. και την κ. Κ. Τριανταφύλλου, όρασιότατη, με τουαλέττα vert-d'-eau, τὸν κ. και την κ. Βελουδίου τουαλέττα καφέ, τὸν κ. και την κ. Φοκά τουαλέττα μαύρη, την κ. Καλοπούλου τουαλέττα λευκή, τὸν κ. και την κ. Μπασινοπού τουαλέττα κομψή μαύρη και τας Δας Παπαϊωάννου, δύο όμορφες έμφανίσεις.

— Προχθές καλλιτεχνική έσπερίς προς τιμήν του κ. Τιμώ παρό τὸν κ. και τη κ. Κ. Τριανταφύλλου. 'Η οίκοδόσποινα έκτάκτως ευόμορφη με τουαλέττα βρε-άμαντ κρεπ-ντε-σιν εν συνδυασμῷ όμοιο-χρώμῳ λιμπερί. 'Η κ. Τιμώ με τουαλέττα κομψή μελανόλευκη, ή κ. και Δις Διπλαζόκου όρασιότατη με τουαλέττα πορτοκαλλόχρουν, που κατέληγε σε μάνταν από γούνον. 'Η κ. και Δις Δεκατσά έκτάκτως κομψή με τουαλέττα πράσινη σμαραγδιά. 'Ο κ. και ή κ. Κατεργαζή τουαλέττα λευκή με μπάντα από πετρά λευκά. 'Η κ. Βασιλειάδη τουαλέττα μαύρη. 'Η κ. Μελέγγουβιτς τουαλέττα μαύρη και χρυσή. 'Η κ. Κ. Τζαϊλσφ πολὺ ευόμορφη με τουαλέττα μαύρη δαντελλένια. 'Η κ. Κιτροέρφ τουαλέττα κομψή μαύρη. 'Η Δις Κανελίδου τουαλέττα ευόμορφη μαύρη με έμπαιμε τριαντάφυλλα.

— Προχθές γκαρντέν-πάρτυ παρό τὸν κ. και τη κ. Κ. Διαμαντοπούλου. 'Η οίκοδόσποινα πολὺ γρηγορητική με τουαλέττα από μουσλίνα μπουά-ντε-ρόζ και μεγάλη καπελλίλ από ψάδα όμοιόχρωμη με λουλουδια σε βαθύτερο τόνον. 'Η κ. Παγχαλόν θαύμα ιδέσθαι, τουαλέττα από κρεπ-μπανζό «ντεγκραντέ» ρόζ και καπέλλο μικρό γροενητικό με άνθη στο ίδιο χρώμα. 'Η κ. Ν. 'Αποστολίδου τουαλέττα όμοιοχρωματική από μουσελίν έμπαιμε πράσινη με λουλουδια μωβ και ρόζ μαντά, πράσινο ζωρζέτ ντουμπλαρισμένον έμπαιμε, μοντέλλο «Βιοννέ». 'Η Δις Λ. Γεωργιάδη τουαλέττα λευκή κρεπ-ντε-σιν πλισέ. 'Η κ. Σκαρμαγκά τουαλέττα πλισέ πράσινη. 'Η κ. Καραγιαννοπούλου τουαλέττα κομφοτάτη μελανό-λευκή. 'Η κ. Χατζηλαζάρου τουαλέττα μωβ ρόζ και μαντά όμοιό-χρωμον. 'Η Δις Λ. Γεωργιάδη τουαλέττα λευκή.

— Προχθές γροενητική προσεπείρις παρό τη κ. Χατζεάνεστη. 'Η Δις Χατζεάνεστη όρασιότατη με τουαλέττα κρεπ μπανζό-βιολίν. 'Ο γροός γροενητικός υπό τους ήχους ζωηροτάτης τζάζ-μπάντ.

— Μεταξύ τὸν παρευρεθεισών όρασιότερα ήτο ή Δις Λούση Λίτσα τουαλέττα μωβ ρόζ.

— 'Η κομφοτέρα σιλουέττα της Δος Λιάμπερ.

— 'Η πλέον καλίσθητη τουαλέττα της Δος Μαλαμίδη.

— Προναγγέλλεται διλωματικόν γεύμα εις την 'Ιταλικήν Προσβείαν και γροενητική προσεπείρις παρό τὸν κ. και τη κ. Α. Μεταξά.

Η Μονταίν

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

— 'Ο 'Εκτορος κ. Γεώργιος Οικονόμου και ή Δις 'Ολγα Μιχ. Χρυσό-καπούλου έδοσαν άμειβαίαν πόδοσιν γάμου. Είς τους μνηστευθέν-τας τὸ «Μπουκέτο» απέυθινε τὰ έγκαθάδια συγχαρητήριά του.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΦΩΝΕΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ...

ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Τὰ τριαντάφυλλα.—'Ελάτε, τρελλά λουλουδάκια, 'στην άχνάδα του φεγγαριού, νά χορέψουμε τὸν πράσινο χορό της βασιλίσσας Πρωτομαγιάς... 'Από τὰ μάγουλα τὸν όμορφον κοριτσάιν που γλυκομειήσανε τὰ χάρδια τὸν έραστών και ροδίζουνε από τη ντροπή, από τὰ κερασένια χείλη τὸν λιγερόν παλληκαριών που δίνουνε τὸ πρώτο τους έρωτικό φιλί, κλέψαμε την κοκκινάδα μας, τρελλά λουλουδάκια!... Είμαστε καρδούλες, γλυκές καρδούλες και χτυπάμε από τη χαρά μας που ήρθε ή λουλουδένια μας βασιλίσσα... Είμαστε τὰ κοράλια και τὰ ρομπίνια που θά βάλῃ 'στὸν άσπρο της λαιμό ή γλυκειά μας Πρωτομαγιά... 'Ελάτε, τρελλά λουλουδάκια, 'στην άχνάδα του φεγγαριού, του μελιχρού ανοιξιάτικου φεγγαριού...

Οι πανσέδες.—Είμαστε τὰ βελούδα, τὰ κίτρινα, όλογάλανα, λευκά βελούδα που θά στρώσῃ 'στο άνάερο διάβα της ή πολυαγαπημένη μας βασιλίσσα... Είμαστε τὰ ξαφείρια της και τὰ ση-ραγμένα της...

Τὰ χρυσάνθεμα.—Λουστήχαμε 'στο χρυσάφι του ήλιου και λαμποκοπάμε 'στο χανωμένο σεληνόφωτο... 'Η πούλια έστύλαζε άπάνω μας τὰ όλοχρυσά της δάκρυα...

Οι βιολέττες.—Μοσχοβολάμε την πιο ούράνια ευωδιά μας... Φωντούσαμε μέσα 'στο περιβόλι και περιμένουμε χάρδια, χάρδια από βελουδένια χεράκια...

Οι κρίνοι.—Είμαστε τὰ κρίνα, τ' αλάβαστρα της πρωτομαγιάς... Είμαστε πιο άσπρα από τους χιονότους λαίμους τὸν παιδιών και πιο όραία από τὸ χιόνι...

Οι μενεξέδες.—Μέσα 'στα φυλλαράκια μας παραμονεύουμε τὸν έρχομό της άνοιξης! άμείψτοι είμαστε, όλόγλυκοι άμείψτοι... Μοιάζουμε στάλες από μαύρο κρασί άπάνω σε πράσινα τραπέζο-μάνηλα...

Τ' άγιόκλημα.—Σ' τους τόλγους άνυπόμονα σμαραγάλωνα νά ιδώ την όμορφη βασιλίσσά μας! χαμογέλω και χώνονται άφρα-στες λιγωμένες μοσχοβολίες από τους άναστεναγμούς μου...

Τὰ γιανσεμιά.—Κολυπάμε 'στο άσπρι του φεγγαριού και είμα-στε τοπάκια, κίτρινα τοπάκια... Τ' άστρα δεν εινε λαμπερά σαν κ' έμάς και μὰς ζηλεύουνε...

Οι πασχαλιές.—Μεθάμε τὸν άέρα με την ήδοναίειά μας. Μοι-ράζουμε βάλασμα στις διασημένες φυλλοστές, κερνάμε άρώματα και νουσταλγίες... Φέρτε μας τὰ ποτήρια σας, τρελλά λουλουδάκια, νά σὰς τὰ ξεχειλίσουμε από άφρονες γλυκόν κρασιών.

Οι μαργαρίτες.—'Αμ' αγαπή... δὲ μ' αγαπή... μ' αγαπή... δὲ μ' αγαπή...

Τὸ φεγγάρι.—Μύρα κ' ευωδίες, μύρα κ' ευωδίες ανεβαίνουμε από τὸ χῶμα! άκοιμάσαι άποσταμένο σ' ένα σύννεφο και πίνω μύρα κ' ευωδίες, μύρα κ' ευωδίες...

Τ' άστρα.—Είμαστε ή θαμπές πουλιές 'στο βαλκυλάγο πεπλό του μεσονυχτιού... Είμαστε όλόαμπρο περιδέραιο από άνταφρα έτοιμόθνατα μαργαριτάκια...

Τὰ σύννεφα.—Σβύνουμε από πόθους, και άνευομόμαστε και χανώμαστε...

Οι όρνιθες.—Είμαστε τὰ διαμάντια και τὰ μπριλλάντια, τὰ όλότρεμα μπριλλάντια της γλυκειάς πρωτομαγιάς...

Η νύχτα.—'Ελάτε, τρελλά λουλουδάκια, νά πάουμε «Όσαννά!...» 'Ελάτε, τρελλά μωμμένα λουλουδάκια...

Εγώ.—Μία θλίψη βαρύνει την έρημη ψυχή μου περπατάω μέσα 'στο περιβόλι και ή άκούστη άπελπισία μου σέρνεται 'πρόσῃ μέσα στην καρδιά μου! φέρμα! τους ήσους! και τὰ σκοτάδια! τὸ φεγγάρι εινε σὰ σάβανο και σὰ νεκροκεφαλή που όλο μορφαίζει από άνείπτων κινδύ...

Τὰ τριαντάφυλλα.—Ποιός εινε αυτός που πλανιέται σὰ σκέ-λεδρο μέσα 'στη γιορτή μας και θολώνει την χαρά μας με κρύα λόγια; Ποιός εινε αυτός που μὰς κρύβει με σμαρακερά κλά-ματα; 'Ελάτε νά τὸν δώσουμε από τὸ περιβόλι, τρελλά λουλου-δάκια, νά μὴ μὰς σκοτώσῃ τὰ όνειρά μας...

Ολα μωζό.—'Ελάτε νά τὸν δώσουμε, τρελλά λουλουδάκια... 'Ελάτε νά τὸν δώσουμε, τρελλά λουλουδάκια...

Ναπολέων Καπακιάδης

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ

(Του 'Ανατόλ Φρίνκ)

Στην εποχή που βασιλεύει ο Λουδοβίκος, έξοδος στη Γαλλία ένας φτωχός ταχυδακτυλουργός απ' την Κομπιέν, που τον έλεγαν Βαρνάβα κ' έγυριζε σ' όλες τις πολιτείες κάνοντας ταχυδακτυλουργίες και γυμνάσματα.

Σάν ήταν ημέρα αγοράς, εξαπλώνει στην πλατεία ένα παλιό χαλάκι, και αφού με διάφορα άστεια που τ' είχε μάθει από ένα γέρο ταχυδακτυλουργό, μάζευε γύρω του τ'α παιδιά και τους άεργους έπειρε διάφορες στάσεις δύσκολες και ισορροπούσε πάνω στη μύτη του ένα τενεκεδάκι πιάτο.

Ο κόσμος στην άρχη τόν κίτταζε αδιάφορα. 'Αλλ' όταν με τ' κεφάλι κάτω, στηριζόμενος στα χέρια του, έρχινε στον αέρα και ξανάπιανε στα πόδια του έξη χάλκινες σφαίρες, που έλαμπαν στον ήλιο, ή όταν πάλιν γινόταν μιά κουλούρα ώστε που τ'α πόδια του ακουμπούσαν στο λαμό του, κ' έκανε διάφορα παιγνίδια με δώδεκα μαχαίρια, ψήθρος θανμασμού ανέβαινε γύρω του και νομίσματα διάφορα έπεφταν στο χαλάκι.

Έν τούτοις, όπως κ' οι περισσότεροι που ζούν με την αξιο τους, δύσκολο ο Βαρνάβας έβγαζε τ'ο ψωμί του.

Και ούτε εργαζόταν όσο επιθυμούσε. Για ν'α δείξη τις πολύτιμες γνώσεις του, όπως και γι'α ν'α άνθισουν και ν'α δέσουν καρπό τ'α δένδρα, ο Βαρνάβας είχε ανάγκη από τη ζέστη και τ'ο φως του ήλιου. Τ'ο χειμώνα ήταν σάν δένδρο ξεφυλλισμένο και μισοπεθαμένο. 'Η παγομένη γη δεν ήταν γι' αυτόν καλή. Και όπως τ'ο τριζύκι του παραμυθιού πενιόσε κ' έκρύωνε στον κακό καιρό. Με την καλή του όμως καρδιά έκανε υπομονή.

Δεν είχε ποτέ συλλογισθή γι'α την άρχη του πλούτου και την άνετη θέσι τών ανθρώπων. 'Ελεγε με πίστι πως αν ο κόσμος αυτός ήταν καλός, ο άλλος χωρίς άλλο θάταν καλλίτερος, και έπαιρνε θάρρος με την ήλπιδα αυτή. Ποτέ του δεν βλαστημούσε τ'ο Θεό. Έξοδος τιμια και μολονότι δεν είχε γυναίκα, δεν επιθυμούσε όμως και την γυναίκα του γείτονός του, γιατί ή γυναίκα είναι έχθρος τών δυνατών, όπως φαίνεται και στην ιστορία τού Σαμψών που είναι μέσα εις την Γραφήν.

Η αλήθεια είναι, πως περισσότερο θ'α του στοίχιζε ν'α ήρση τ'ο κρασάκι του παρά της γυναίκας. Γιατί χωρίς ν'α τ'ο παρακάνη τ'ο άρεσε ν'α τ'ο πίνη άμα έκανε ζέστη. 'Ηταν καλός και θεοφοβούμενος κ' ελάτρευε ιδιαιτέρως την Παναγίαν Παρθένην.

Όταν έμπαινε σ' εκκλησία, έγονάτιζε πάντα έμπρός στην Θεομήτορα και την παρακαλούσε:

«Δέσποινά μου, φύλαγέ με όσο ζώ, κ' άμα πεθάνω, με τ'ο θέλημα τού Θεού μεσίτευσέ ν'α πάω στον Παράδεισο.»

Ένα βραδυόν, λοιπόν, μ'ας βροχεράς ημέρας, καθώς έπήγαινε συλλογισμένος, με τ'α μαχαίρια και της σφαίρες του τυλιγμένος στο παλιό χαλάκι κάτω από την μαζάλη του, ζητώντας κανένα άσυλο για τη νύχτα, είδε ένα καλόγηρο που ακολουθούσε τόν ίδιο δρόμο και τόν εξαίρετσε μ' ευγένεια. Σιγά, σιγά, έπιασαν όμυλια.

— Σύντροφε, έρώτησε ο καλόγηρος, γιατί είσαι έτσι ντυμένος στα πράσινα; Μην έπαιξες σ' κανένα μυστήριο τ'ο πρόσωπο τού τρελλού;

— Όχι, πάτερ μου, είπε ο Βαρνάβας. Όπως με βλέπετε, είμαι ταχυδακτυλουργός και όνομά μου Βαρνάβας. 'Η δουλειά μου θάταν ή καλύτερη τού κόσμου αν είχε κανείς ν'α τρώγη κάθε ημέρα.

Φίλε Βαρνάβα, είπεν ο καλόγηρος, πρόσθεσε σ' ότι λές. 'Η καλύτερη δουλειά είναι ή καλογερική. Δοξάζει κανείς τόν Θεό, την Θεοτόκον και τούς άγιους και ή ζωή του είναι διαρκής ύμνος πρὸς τόν 'Υψιστον.

Ο Βαρνάβας δήτηντσε:

— Όμολογώ, πάτερ μου, ότι έμεινα άνόητα. 'Η θέσις μου ούτε ν'α παραβηθ ή μπορεί με τη δική σας. Κι' όσο κ' αν είναι καί ν'α χορεύη κανείς κρατώντας στη μύτη του, σ'ε ισορροπία, ένα νόμισμα πάνω σ' ένα μαστούνη, δεν ήμπορώ βέβαια ν'α παραβηθ με σας. Θ'α ήθελα κ' εγώ, σάν και σας, πάτερ μου, ν'α ψάλλω κάθε μέρα στη λειτουργία και μάλιστα γι'α την Θεοτόκον που λατρεύω ιδιαιτέρως. Και μ' ευχαρίστησι θ'α ήρηναι την τέχνη μου, πούμαι γνωστός σ'ε περισσότερους από εξακόσιες πολιτείες και χωριά, γι'α ν'α γετώ καλόγηρος.

Ο καλόγηρος συγκινήθηκε από την απλότητα τού Βαρνάβα και έπειδή ήταν διορατικός, ένοιωσε πως ο άνθρωπος ήταν από εκείνους γι'α τους οποίους είπεν ο Κύριος: «αυτοί εσίν οι έν καρδία καλή ακούσαντες τόν λόγον».

— Φίλε μου Βαρνάβα, έλα μαζί μου, τού είπε, και θ'α σ'ε εισάξω σ'το μοναστήρι όπου είμαι ήγούμενος. 'Εκείνος που ώδηγησεν εις την έρημον Μαρίαν την Αιγυπτίαν με έθεσεν εις τόν δρόμον σου διά ν'α σ'ε οδηγώω εις την σωτηρίαν.

Κ' έτσι ο Βαρνάβας έγινε καλόγηρος.

Σ'το μοναστήρι, που έπηγε, οι μοναχοί όλοι ειργάζοντο διά την λατρείαν της Παναγίας και καθένας τους έχρησιμοποιούσε γι'α την δόξαν της τās γνώσεις και την επιτηδεύτητα που τού έχάρουν ο Θεός.

Ο ήγούμενος έγραφε βιβλία που σύμφωνα με τούς κανόνες της σχολαστικής ώμολούσαν διά τās άρετάς της Θεομήτορος.

Ο αδελφός Μανρίκιος άντέγραφε καλλιγραφικά σ'ε περγαμνή

της μελέτες αυτές.

Ο αδελφός 'Αλέξανδρος έξογράφει την Βασίλισσαν τόν Ουρανών εις τόν θρόνον τού Σολομώντος εις τ'α πόδια της είχε τ'α σαρές λένοντας και γύρω εις τ'ο κεφάλι της έπετοούσαν επτά περιστέρια, που είναι ή επτά χάριτες τού 'Αγίου Πνεύματος, ή χάρις τού φόβου, της πίστεις, της γνώσεως, της δυνάμεως, της σωφροσύνης, τού πνεύματος και της σοφίας. Είχε γι'α συντρόφους έξη παρθένους με χρυσά μαλλιά. Την Ταπεινοφροσύνην, την Φρόνησιν, την Ευλάβειαν, τ'ο Σέβας, την Παρθενίαν και την 'Υποταγήν. Είς τ'α πόδια της δύο μικρά λευκά γυναι μορφαι έστέκοντο σ'ε στήσαν παρακλήσεως. 'Ησαν ψυχαι που διά την σωτηρίαν των έξητοούσαν, και βέβαια όχι επί ματαίω, την παντοδύναμον επέμβασιν της.

Ο αδελφός 'Αλέξανδρος εις άλλο φύλλο παρίστανε την Εύα με τ'ο βλέμμα της Μαρίας διά ν'α δείξη συγχρόνως τ'ο άμαρτήρια και τόν εξαγνισμόν, την ταπεινωθείσαν γυναίκα και την υπερίστανον παρθένην. Είς τ'ο ίδιον βιβλίον ήσαν ακόμη ή Πηγή, ο Κρίνος, ή Σελήνη, ο 'Ηλιος, ή Πύλη τού Ουρανού και ή Πόλις τού Θεού, όλα άπεικονίσαις της Παρθένου.

Ο αδελφός Μαρκόβδος ήταν επίσης ένα από τ'α πλέον άφωσμένα τέκνα της Μαρίας.

Έσκάλιζεν αδιάκοπα όμοιώματα πέτρινα, και ήταν κίτασπρα από σκόνη τ'α γένητα του, τ'α φρούδια και τ'α μαλλιά του. Τ'α μάλιστα του προσιμένα, εδάκνυναν διαρκώς. 'Αλλ' ήταν γερός και χαρούμενος με όλα τ'α χρώνα του, και φανερά έπροσάτενε τ'α γεράματά του ή Βασίλισσα τών Ουρανών.

Υπήρχαν επίσης εις τ'ο μοναστήρι ποιηταί, που έγραφαν λαπνικά, πεζά και ύμνους εις τιμήν της Κεχαριστομένης και μάλιστα και ένας Πικαρδός που άφηγούτο σ'ε στίχους και σ'ε γλώσσα τού λαού τ'α θαύματα της Παναγίας.

Έμπρός σ'ε τέτοια έργα και τόσον πλούτο λατρείας, ο Βαρνάβας άπληλίζετο γι'α την απλότητα και την άμαρτία του.

— Άχ! 'Ελεγε περπατώντας εις τ'ο μικρό περιβόλι της Μονής, είμαι πολύ δυστυχημένος που δεν ήμπορώ κ' εγώ ν'α δώσω σάν τούς αδελφούς μου την Θεομήτορα. Είμαι ένας άνθρωπος που δεν ξέρω τίποτε και δεν έχω γι'α ν'α σ'ε ύπηρετήσω, Παναγία Παρθένα, ούτε λόγους που φέρουν την μετάνοια, ούτε μελέτες γραμμένες με τέχνη, ούτε εικόνες, ούτε αγάλματα, ούτε στίχους σ'ε μέτρο. Δεν έχω τίποτε άλλο ήμω!

Και άπληλίζετο. Μιά βραδυά όμως που οι καλόγηροι ήσαν συναγμένοι ήκουσεν έναν απ'αυτούς ν'α διηγείται την ιστορία εκείνου που δεν ήξευρε άλλο τίποτε σ'ε όλη του την ζωή παρά ν'α λέγη τ'ο: «Θεοτόκε Παρθένε». Όλοι τόν περιφρονοούσαν γι'α την άμαρτιά του, αλλά όταν άπέθανε, βγήκαν από τ'ο στόμα τών πέντε ρόδα, γι'α τ'α πέντε γράμματα που έχει τ'ο όνομα Μαρία. Και όλοι έτσι άνεγνωρίσαν πως άμασε.

Ακούοντας αυτά ο Βαρνάβας έθαύμασεν ακόμη μιά φορά την καλωσύνην της Παρθένου, αλλά και δεν παρηγοριώταν με την ιδέαν αυτού τού θανάτου γιατί ή καρδιά του ήταν γεμάτη από άγαπη και ήθελε κ' αυτός καί ν'α καμή γι'α δόξα της Δέσποινας τών Ουρανών.

Έτσι, ζητούσε καί ν'α βρή, χωρίς ν'α τ'ο κατορθώνη και καί μερά ήταν πεύδ λυπημένος, όταν ένα πρωί σηκώθηκε χαρούμενος, έτρεξε στην εκκλησία κ' εκλείσθηκε ολομόναχος γι'α καμμιάν ώρα. Τ'ο απόγευμα ξαναπήγε.

Και από την ημέρα εκείνη έπήγαινε τακτικά στην εκκλησία όταν δεν ήταν εκεί κανένας άλλος κ' έπερνούσε εκεί την περισσότερη ώρα που οι άλλοι καλόγηροι ειργάζοντο.

Μιά τόσο περιεργή συμπεριφορά εκείνησε την περιέργεια τών μοναχών. Κι' έλεγαν όλοι μεταξύ τους τι έκανε άρα γε ο Βαρνάβας τόσο συχνά στην εκκλησία...

Ο ήγούμενος, που έχει καθήκον ν'α ξέρη κάθε τι από την διαγωγή τών υφισταμένων του, άπεφάσισε ν'α παραμονεύσ ην τόν Βαρνάβα. Μίαν ημέρα, λοιπόν, που είχε πάλι αυτός κλεισθ ή στην εκκλησία όπως συνήθιζε, ο ήγούμενος, με δύο γέρους τού μοναστηριού, έπήγαν ν'α ιδούν από της χαρμαίδες τι ν'α γινόταν εκεί μέσα.

Και είδαν τ'ο Βαρνάβα, με τ'ο κεφάλι κάτω και τ'α πόδια στον αέρα ν'α παίζη της έξη σφαίρες του και τ'α δώδεκα μαχαίρια έμπρός εις τ'ο αγάλμα της Παναγίας. Έκανε πρὸς τιμήν της Θεομήτορος τ'α παιγνίδια που άρεσαν περισσότερον στον κόσμο τόν παλιό καιρό. Οι δύο γέροι μη έννοώντας ότι ο άπλός αυτός άνθρωπος προσέφερεν έτσι εις την Παναγίαν την αξιοίαν και τās γνώσεις του διαμαρτυρήθησαν γι'α την ιεροσύλην.

Ο ήγούμενος πάλι έγνώριζε, ότι ο Βαρνάβας είχε άδωα ψυχή, αλλά τόν έννοισε τρελλό. Κ' έτοιμαζόταν κ' οι τρεις ν'α τόν διώξουν διά της βίας από την εκκλησία, όταν είδαν την Θεοτόκον ν'α καταβή από τόν θρόνον της και ν'α πάη ν'α σκουπίσ ην με τ'ο γαλάζιο της φορεμα τόν ιδρώτα που έτρεξε από τ'ο μέτωπο τού σάλτιμπγκου της.

Και τότε ο ήγούμενος σκύβοντας ως την γη, έψιθύρισε:

— Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτόν τόν Θεόν όνοταν!

— Άμήν! είπαν οι καλόγηροι κ' έφίλησαν την γη.

'Ανατόλ Φρίνκ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΟΥΣΑΡΟΣ

Υπό τού F. HERCEG

Μιά μέρα που μετακομίζαμε από τ'ο παλιό πατρικό μου σπίτι, ανέκαμψα στη σοφίτα μιά κούβια με διάφορα σπασμένα παιγνίδια μέσα. 'Ανάμεσα σ'αυτά βρέθηκε ένας μικρός πέτσινος ούσάρος που μου έξυπνησε ξεχασμένες άμνησεις τών παιδικών μου χρόνων.

Έθυμήθηκα την αδελφούλα μου, τη Βίτσα, που είχε πεθάνη όταν ήταν πέντε χρονών. Τ'ο γλυκό της προσώπακι είχε σβυσθ ή λίγο από τ'ο μνήμη μου και τώρα μόνο, σάν λίγο από τ'ο ούσάρο μου, ένόμισα πως την ξανάβλεπα όπως την είχα δει για τελευταία φορά ν'α κυττάζη με μάτια γεμάτα πόθο τόν πέτσινο ούσάρο μου.

Η αδελφούλα μου αϊθανόταν μιά περιεργή λατρεία γι'α τόν μικροσκοπικό στρατιώτη μου. Αποτελούσε τ'ο μόνο της όνειρο και ή άπλημένη της αγάπη—γιατί εγώ δεν έννοούσα ν'α τόν χωρισθώ—ν'α τόν ούσάρο μου έπαιρναν την μοχλή της ύταρξ.

Όταν ήθελε ν'α πη γι'α καί πώς ήταν καλό, ώραιο, έκτακτο ήγε: «Είνε σάν τόν ούσάρο».

Και τέλος μιά φορά, ο ούσάρος έγινε γι'α λίγο δικός της. Μοι είχαν χαρίσει γι'α την εορτή μου μιά νέα φορεσιά κ' ένα ρολόκι. Στη χαρή μου ήθέλησα ν'α πάω ν'α με ιδή ή γιαγιά. Και έτσι έσυνήθησα πρὶν πωύ στο σπίτι, σκαρφάλλω σ'τόν όρνιθώνα κ' έβανα τόν κόκορα. 'Η Βίτσα, χαρούμενη, έκτυπούσε από κάτω τ'α περάσια της. Κατεβαίνοντας όμως έξέσχενα τ'ο μανίκι μου. Τ'α γίλας κ' οι δυο πρὸς της μεγάλης συμφορράς, και χωρίς καν ν'α κωμωμεί μέσα στην καρδιά. 'Εγώ έκλαια σ'ε όλη τ'ο δρόμο, ένφ ή Βίτσα μ'ε κύνταζε συμπονετικά.

Έσφα μου έπιασε τ'ο χέρι:

— Άκουσε, Νινι, μην κλαίς και θ'α σου πωω εγώ τ'ο μανίκι σου.

— Μ'α ξέρεις ν'α ήρξης; έρώτησα με δυσπιστία.

— Πως! Νά ιδής. Θ'α τ'ο ήρώω έτσι που κανείς δεν θ'α τ'ο ιδή.

Όταν έγυρισάμε εκρύφθηκα στο κελλάρι ένφ ή Βίτσα τραγουδώντας κοντά στο καλάθι της άπαισε κατόρθωσε ν'α ξεκλέψη ό,τι χρειαζόταν. 'Ηρθε και μ'ε εύηκε και άρχισε με σοβαρότητα την επιδιόρθωση, επάνω όμως στο χέρι μου, γιατί δεν έννοούσα ν'α βγάλω τ'ο σακάκι μου. Όταν έτέλειωσε αυτή πρώτη έκύνταζε αποδυσπιστικά τ'ο έργο της. Είχε ράψει με άσπρη λινόνη και φαινόταν άσχημο στο βαθυγαλάτο φάρμα. Δεν άπελπίσθηκε όμως έτρεξε κ' έφερε τ'ο μανίκι και βάζοντας τ'ο δαχτυλάκι της έμαύρισε τις κλωστές.

Μέσα στη χαρά μου έκανα ένα λάθος, που μετάνιωσα. 'Εχάρισα της Βίτσας τόν ούσάρο μου. 'Η καθμένη ή μικρούλα δεν ήθελε π'ο τ'ο πιστέρη και συγκινήμενη μ'ε έρωτούσε:

— Χαντή, αλήθεια μου τόν δίνεις;

— Σο τόν δίνω, Βίτσα.

— Για πάντα; Μοι τ'ο ήρξαι;

— Για πάντα.

Η Βίτσα πήρε τόν ούσάρο κ' έτρεξε με φωνές χαράς στον ήλιο.

Τ'ο βράδυ, έν τούτοις, ένφ μ'ε έξέντυνε ή μητέρα, τ'ο ώραιο και-νισμα μου σακάκι ξανασχίσθηκε σ'τόν άγώνα.

— Τι είν' αυτό; έφώναξε ή μητέρα.

Φίλη! 'Η Βίτσα είχε ράψη και τ'ο πουνάμισο μαζί με τ'ο σακάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν έθύμωσε, δεν μπόρεσε ν'α μη γελάση, κ' έτσι την έγκλίτωσα μόνο μ'ε ένα μπάτσο.

Την επομένη, όμως, βλέποντας την αδελφή μου ν'α παίζη με τόν ούσάρο μου έξυλωνα.

Έσκαφθηκα πως ή συμφωνία μας δεν είχε τηρηθ ή αφού ή μητέρα ανέκαμψα τ'ο ξέσχημα και έφαγα και τ'ο μπάτσο. 'Επομένως έτρεξε ν'α πάω πίσω τόν ούσάρο μου. 'Επιασθήκαμε και σ'το τέλος ή Βίτσα μου τόν έκπταξε κατακόκκινη από τ'ο θυμό.

— Νά, πά' τον, δεν τόν θέλω!

Από εκείνη την στιγμή έφύλαγα τ'ο ήλιό μου τόν θησαυρό μου. 'Η ήλπι που τού είχε ή αδελφή μου, μου τόν έκαστισε πολυτιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έζησε παρά όσο ένα ρόδο και όμως ή καρδιά της ζωή έδηλητηριάσθηκε από όλα τ'α μαρτύρια τού πόθου.

Σ'ε λίγες ημέρες έπεσε έσφα άρρωστη. Είλικρινος την έξήλμα. Πρὶν κανείς ώραιο στο κρεβάτιά του με χάρια και φιλία.

Κ' έπειτα σ'ε γέμουν μιχαότα και σοκολάτες!

Γι'α ν'α μ'ας χωρίσουν μ'ε έπήγαν σ'της γιαγιάς.

Μιά μέρα μου είπ' ή γιαγιά πώς ή Βίτσα ήταν βαρειά.

— Μπ'α! είπα, θ'α της δίνουν πολλές σοκολάτες!

Τ'ο ίδιο απόγευμα, ή καμαριέρα πηγαίνοντας ν'α πάρη καί φάρμακα, ήλθε και μου είπε πως ή Βίτσα με παρακαλούσε ν'α της δώσω τόν ούσάρο μου. Θ'α γινόταν έλεγε εύθις καλά.

— Τόν ούσάρο μου; έψιθύρισα. Δεν ξέρω που τόν έχω. Νά ψάξω.

Και τρέχοντας επάνω, τόν έκομπα ασφαλώς κ' έφυγα σ'α χωράφια... Δεν έφθανε που δεν έπήγαινε σχολείο ή κυρία Βίτσα, κ' όλη μέρα έτρωγε σοκολάτες, μ'α έζητούσε τώρα και τόν ούσάρο μου!

Έσκοτεινάζει πειά όταν έκέστρεψα σ'της γιαγιάς, και την εύρηκα ν'α κάθεται σιωπηλή και μαζεμένη στην αψή. Δεν μου είπε τίποτε, μ'α δεν είχα ήσυχία. Συλλογίζομουν πως θ'α ήταν ίσως καλύτερα αν είχα στείλ η της αδελφής μου τόν πέτσινο στρατιώτη μου.

Αποκοιμήθηκε με άσχημα όνειρα... Τ'ο πρωί μόλις έξυπνησα έκλεισα τη γιαγιά.

— Γιαγιά, είπα, ν'α στείλουμε, σ'ε παρακαλώ, τόν ούσάρο μου, της Βίτσας.

— Η γιαγιά μ'ε έφίλησε και μου είπε με δάκρυα.

— 'Η αδελφούλα σου έπηγε σ'τόν ούρανό, μικρή μου, έγινε άγγελουδά.

Έδώ σβύνονται ή άναμνήσεις μου. Δεν ξέρω τι αισθάνθηκα, θυμούμαι μόνο πώς ξαναβρέθηκα σ'αίτι μας. 'Η εισόδος ήτον γεμάτη ένους, που έκύνταζαν με περιέργεια τ'ο μικρό στολισμένο φέρετρο. Με την μυρωδιά τών άνθισμένων φιλονιών έννοόταν ο καπνός τών κεριών. 'Ο παπς έμυρομυρίζε καίτι διαρκώς και άκούοταν τ'ο γλυγλυό τών περιστεριών στη στέγη. Έκύνταζε τη μαυρή χορδέλλα τού καπέλλου μου, κ' έκλαια γιατί έβλεπα και την μητέρα που έκλαιε...

Όταν την επομένη καθήσαμε σ'το τραπέζι, μιά θέσι ήταν κενή. 'Ο πατέρας έσοκύντησε τ'ο πιάτο του σάν κουρασμένος κ' ή μητέρα έκύνταζε την άδεια θέσι.

— 'Η μικρούλα μου, είπε τρέμοντας, της τελευταίας της στιγμής δεν με άνεγνώρισε πειά, και μέσα σ'τόν πυρετό της έμυλούσε διαρκώς γι'α ένα ούσάρο...

Τότε κ' εγώ άφησα τ'ο κουτάλι μου. Έννοούσα πως έπρεπε ν'α είχα δώση της Βίτσας τόν ούσάρο μου...

Και τώρα, μετά είκοσι χρόνια, έχω πάλι έμπρός μου τόν ούσάρο που τόν άγνιωσε τ'ο ή Βίτσα.

Θάβω την ζωή μου γι'α ν'α βρισκόμουν πάλι έμπρός στην αδελφούλα μου, ν'α της δώσω τόν ούσάρο και ν'α της πω:

Πάρε τον, αδελφούλα, σοι τόν δίνω, σ'ε ήρώμαι γι'α πάντα!

Φ. 'Ερσεγκ

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

Η κηλίδες τού καφέ και τού γαλακτος επάνω στο ύφασμα, οπού ούποτε ύφασμα, καθαρίζονται αν άγνιψετε τ'ο μέρος αυτό με γλυκερίνη και τ'ο τούρετε κατόπιν μ'ε ένα καθαρό πανί, μουσκεμένο σ'ε νερό που ν'α βράξη. Ένα σιδερώμα κατόπιν απ' την άνάποδη και ή κηλίδες δεν θ'α υπάρχουν πλέον.

Η αμφορογία της μύτης: σπασμάτ αν φράξετε τ'αυς ρωθώντας με έλαφρά κοπανισμένον καϊνιανό. Βεβαιώς ο καϊνιανός είναι ευεργετικότατος και γι'α τούς μώλωπας, τās μικρές πληγές και τās φλογώσεις.

Τ'α φουλάκια καθαρίζον αν τ'α πλύνετε, έλαφρά—αφού τ'α ξυλώσετε έννοείται—με γλυκό νερό, μέσα σ'αυτό διαλύσατε άνά λογο βόρακα χωρίς σαπούνι. Άκολουθώ: τ'α σιδερώσετε απ' την άνάποδη, πρὶν στεγνώσουν έντελώς.

Τ'α χαλφύδινα σκεύη και άλλα άγνικείμενα δεν σκουριάζουν ποτέ αν τ'α τοποθετήσετε έντός κιβωτίου περιέχοντος άφθονη σκόνη άνθλου (κόλας).

Η είκοσιεσπονία

ΑΠΟ ΤΗΣ 25^{ης} ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΝΕΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΑ ΨΑΘΑΚΙΑ ΜΑΣ

Πωλοῦνται με τὰς αὐτὰς τιμὰς εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

OLD ENGLAND

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 7

Γ. Π. ΠΑΠΠΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

GANTERIE PARISIENNE

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 43

57 ΣΤΑΔΙΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 166

Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ